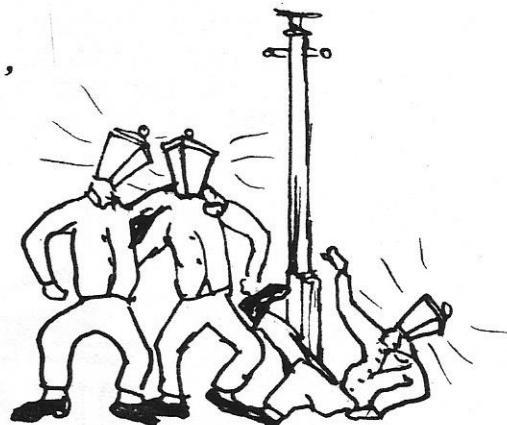

Her sidder jeg nu så mismodig og ene,
og kan intet se, hverken træer eller grene;
men nu vil jeg slutte mit sorgfulde sind,
fordi at det ikke skal blegne min kind.

Nu vil jeg fortælle, hvorledes det hændte,
dengang da jeg inde på klosteret tjente.
Da var det en aften til byen vi gik,
og alle en lille på lampen vi fik.

Se, da vi gik hjemad, da var vi lidt glade,
begyndte på torvet at holde ballade,
da kom der en vægter, ja han var sgu slem,
han sagde så bøsigt: "Gå hjem og i seng!"

Den vægter han lod os dog alle passere;
men han gik i byen og hentede flere
gendarmer og vægttere og politi,
og snart kom tilbage et helt kompagni.

En lyseblå stak mig en bule i panden,
så næsten jeg tro'de, jeg misted' forstanden,
men jeg var ej bange, jeg sa': "Kom kun an,
for her kan du tro, du har truffet din mand!"

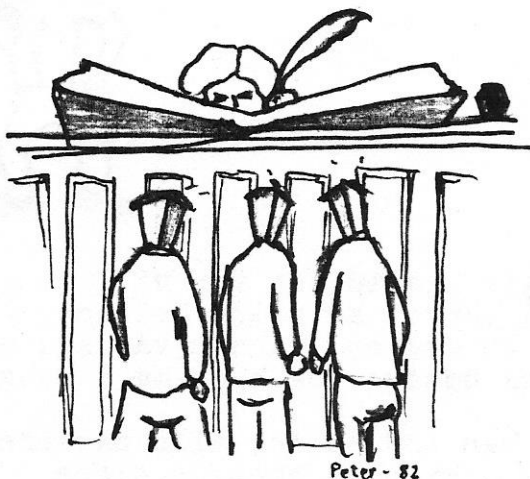
Da sloges vi gru'ligt og enden på stadsen
var den, jeg blev smækket på ho'det i kassen.
"Se, her kan du ligge og rase, min ven,
i morgen da ses vi vel atter igen!"

(fortsættes -)

Den næste dags morgen man kom til min celle
begyndte for laban, bandit mig at skælde;
men jeg var ej bange, jeg sa' nok så frit:
„Undskyld, herr betjent, jeg er ingen bandit!”

Vi kom i forhør, men gik stadig på denne:
„Vi har intet gjort og kan intet bekende.”
Men så kom der vidner, og så var den slem,
fordi at de kendte os alle igen.

Nu har I jo hørt alt, hvad vi har bedrevet,
og udi den store protokol er det skrevet.
En del er der blevet, det kan man forstå,
men to måneders fængsel, det kan vel forslå.

Man har det så rart her udi vores celle,
her sidder man stadig, kan klokkeslagene tælle,
her mærker man ej til de klosterfolks nød,
når blot man kan tygge sit vand og sit brød.

Her sidder jeg nu så mis-modig og ene, og kan intet se, hverken
trær eller grene, men nu vil jeg slutte mit sorgfulde sind, for-
di at det ikke skal blegne min kind

(efter Kirstine Rasmussen, Jordløse)